Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige

„Gjør det bekjendt over Land og i By
Herren har talet paany!"

NUMMER 2 | 15. JANUAR 1923 | 2. AARGANG

Vuggegaven.

Av *dr. C. L. Olsen.*

Den saakaldte vuggegave er ikke ens for alle. Der ligger dog noget saa underlig tiltalende i selve uttrykket, at man likefrem elsker det. Det ene menneskes vuggegave kan, hvad egenskap og andel angaar, være vidt forskjellig fra et andet menneskes, paa samme tid som den maaske i et og alt passer for den som har mottat samme, mens benævnelsens egentlige begrepsbestemmelse likeledes for vedkommende kan ha en større eller ringere betydning.

I denne forbindelse — likesom altid naar talen dreier sig om gaver — fristes man som oftest til at forestille sig noget av indre værd, noget der i handelsverdenen kan beregnes efter myntfoten, noget i menneskenes øine særdeles storartet, noget som tiltrækker sig andres opmerksomhet, opvækker deres beundring eller som bringer misundelse — en herregaard, en lystkutter, en million dollars f. eks. Saadant noget kan muligens bli mottageren til gavn, dog som oftest netop det motsatte. Hvor lykkelig derimot den er, som av en alvis far i vuggegave er blit skjænket helbred og sundhet, gode sanser, sund fornuft og en inderlig higen efter retfærdighet. Disse medfødte egenskaper virker bestemmende for vedkommendes hele liv.

Geniet.

Der er geniet. Hvem forstaar vel tilfulde at vurdere denne velsignelsesrike skat av den algode skaber som

vuggegave anbetroet det fremadstræbende menneske? Geniet, den medfødte — maaske medbragte — sans for det skjønne, det ophøiende, det forædlende, skaper, ved hjælp av flid og ivrig bestræbelse kunstneren paa hvilketsomhelst omraade.

Den, der av naturen er utrustet med det fornødne geni, behøver ikke nødvendigvis at pugge paa skolebænken aar ut og aar ind. Ulik dosmeren er han ikke absolut den uendelige akademiske utdannelse avhængig. Nei, et vink er ham nok, forutsat han har ihærdigheten. Da staar landskapet paa lerredet; meiselen forvandler med tiden den styggeste, haardeste stenblok til den beundringsverdige billedstøtte; den uformelige plastiske lerklump fremstiller om faa minutter ved behændig skulpturmæssig behandling den ansigtsform, som før kun eksisterte i kunstnerens hjerne; ædle, vemodige, oplivende, aandrige tanker, uttrykte paa rim eller i prosa, fængsler læseren som ved magi; veltalenhetens henrivende kraft virker fortryllende paa tilhøreren, der med spændt opmerksomhet lytter til talerens formanende ord eller rørende pathos.

Digteren, poetisk anlagt, fantaserer: For at sanke de ædleste tankekorn svæver han i sindet fra blomst til blomst; paa fantasiens vinger føres han over mark og eng og land og hav; gjennem vindens susen drar han tilfjelds — her merker han fossens øredøvende brusen; han gjennemtrænger æterens tætte lag og farer ind i evigheten, hvor han streifer om over dens fjerneste vidder, for at samle de nærende smuler der, som aandsføde, i metrisk sammensætning skal fryde mennesket.

Geniet formaar at frembringe de yndigste lyd om saa «violinen» er bare en tørfisk med nogen tynde strimler av kattetarmer spændt stramt paa den; næverlurens klare toner runger høit og rent over fjeld og dal; uten at ha gjennemgaat kursus i akkustik eller engang hørt om lydbrytningslæren, og foruten aarlange, nervepirrende kromatiske stemmeøvelser hos en klassisk vokalmusiklærer, men begavet med et gehør og en sangstemme, som mangen en primadonna kunde ønske sig maken til, kan sæterjenten deroppe i Aasen tillokke sig ikke bare faar og fæ, men

selv den sprækeste kar i bygden. Saadanne og mangfoldige andre præstationer har man vuggegaven, geniet, at takke for. Med de foregaaende bemerkninger mener vi selvfølgelig ikke, at skolegang, akademisk utdannelse og speciel undervisning er unyttig. Tvertimot; jo mere man lærer des bedre er man utrustet for sin livsgjerning, likemeget hvad den er.

Men vi mener, at det som endelig skaper «troldmanden», — Edison, for eksempel — er «vuggegaven», der ligger gjemt i mestergeniets hjerneskalle.

Sjælsevnene.

Hvor vidt forskjellig sjælsevnene er for enhver av os! Den ene kan med lethet forstaa, hvad en anden slet ikke kan fatte. En kan uten mindste besvær erhverve sig kundskap om dette eller hint, mens en anden umulig kan hamle op med ham.

Sjælsevnen er selvfølgelig medfødt. Som vuggegave betragtet maa det nødvendigvis bero paa, hvorvidt forældrene og andre forfædre besat de uforlignelige egenskaper, der som sjælsevne kan forplantes i slegten og saaledes gjøre sig gjældende hos efterkommerne; og lykkelig er den mand eller kvinde, som er i besiddelse av nedarvede, velsignelsesrike sjælsevner, der kan hjælpe til at gjøre jordelivet nogenlunde taalelig. Thi uten disse evner, hvor trist blev ikke tilværelsen! Den der mangler saadanne sjælsevner, fortjener i sandhet sine medmenneskers medlidenhet.

Menneskets aandelige natur.

Og saa paa det aandelige omraade: Her, saavelsom i andre henseender, spiller arveligheten en stor rolle. Dog ikke saaledes at forstaa, at man for at være istand til at lære aandelige sandheter at kjende, nødvendigvis *maa* stamme fra aandeligsindede forældre eller forfædre. Det stik motsatte er ofte tilfældet — paa samme maate, som man tidt ser drankerens søn være avholdsmand; men det skulde dog falde avholdsmandens søn lettere og mere naturlig at støtte avholdssaken, end om faderen var en dranker.

Velsignet er den mand eller kvinde, som heldigvis lik Nephi kan si: «Jeg, Johan — eller Johanne — blev født av gode forældre», og som derfor av dem har erholdt den uvurderlige «vuggegave», der gjør det saa meget lettere for ham eller hende at utgrunde den aandelige og for manges vedkommende skjulte skat, som ligger litt dypere tilbunds — ikke det overfladiske, som jo enhver kan se.

Historien underretter os om, at Nephi, Lehis søn, som satte saa stor pris paa denne ham skjænkede «vuggegave», gode forældre, høstede gavn og usigelig store velsignelser derved, mens hans ulydige, opsætsige brødre, der brød sig hverken om gode forældre eller deres gode raad og formaninger, paadrog baade sig og deres efterkommere en retfærdig Guds forbandelse. Vi kan alle uten tvil bringe i erindringen barn — voksne barn — som har maattet føle Guds revsende haand, fordi de i deres egensindighet har ringeagtet den herlige gave, oprigtige og hæderlige forældre, som Herren i sin miskundhet har skjænket dem.

Den fra Gud nedarvede aandelige natur sætter mennesket i forbindelse med skabningens herre og stemmer hjertets harpe til himmelsk klang; den virker opløftende for sjælen og fylder sindet med fred og tilfredshet. Formedelst den trækkes billedlig talt sløret tilside, saa at man, selv iklædt forkrænkeligheten, kan skue ind i fremtiden og se det tilkommende livs herlighet for den, der underkastet dødelighetens besværligheter, bereder sig for samme; den befordrer intelligens og muliggjør intellektuelle anskuelser. Av alle gaver, anbetroet mennesket, er den aandelige natur den største, den bedste, den herligste.

Det fysiske liv.

Vuggegaven, der er forbundet med det fysiske liv, er i sandhet av stor vigtighet, hvad mennesket angaar. Den, der heldigvis nedstammer fra forældre, som i fysisk henseende er raske og sunde, kan ikke endog tilnærmelsesvis gjøre sig en forestilling om den ynkelige tilstand, som mange, der formedelst forældres eller andre forfædres synder og utesvævelser befinder sig i — deres sjælelige

sorg og kval, deres legemlige lidelser, hvor meget ondt de maa døie, og hvilken tort de er gjenstand for. Man tænke sig blot den skam, disse ulykkelige væsener maa bære paa gjennem hele deres liv! Tilværelsen — for manges vedkommende ihvertfald — maa være saadanne mennesker en sand forbandelse. Hvilket menneske med sund fornuft vilde vel ikke foretrække døden, fremfor saadan en kummerlig tilværelse.

Den altsaa, der av skaberen er blit forundt «et sundt sind i et sundt legeme», er kommen i besiddelse av en «vuggegave», man i sandhet kan være stolt av; ikke at man burde nære den stolthet, som betegner hovmod og hoffærdighet, men besjæles av en inderlig glæde og taknemlighet for samme overfor livets ophav, alle gode gavers giver.

Livets kommercielle side.

Vi maa vel ikke undlate at nævne den vuggegave som saa mange dødelige higer og tragter efter, nemlig den klingende mynt — den der av alle gaver i virkeligheten er av mindst værdi og likeledes den mest forgjængelige.

Guld og sølv er selvfølgelig av stor betydning, ja av meget stor betydning, især nutildags, da næsten alt av nogensomhelst værdi i den kommercielle verden, bestemmes eller takseres efter myntens maalestok, og naar snart sagt alle bøier sig i dyp ærbødighet for guden Mammon.

Ikkedestomindre er det en vitterlig kjendsgjerning, at den eller de — likemeget hvem — som dyrker denne avgud, og som fæster hjertet paa jordiske rigdomme, er istedetfor lykkelige, tilfredse og taknemlige mennesker, de mest foragtelige slaver paa jorden.

Naar nu talen dreier sig om en virkelig vuggegave, der bestaar av penger eller andre forgjængelige midler er det høist sandsynlig, at den der mottar samme vil komme til paa en eller anden maate at lide snarere end at høste gavn av saadan en tilsynelatende velgjørenhet.

Dette lyder jo som meningsløst snak — som en ren paradoks. Der findes dog eksempler i det uendelige, der beviser rigtigheten av denne paastand. Selv den mest

elskverdige mottager av hvilkensomhelst utjent foræring, kan let smittes av den overmodighet, som saadan en gave saa ofte forvolder.

Livets alvor.

(Vi vet nu paa forhaand godt, at følgende slutninger ikke passer ind i nutidens populære, fantastiske optimist-teorier. De fremstiller dog urokkelige fakta).

Den, der under meget stræv og møie har levet sin tid, betragter sig selv i virkelighetens speil: haaret har graanet, «maanen» skinner og jordelivets gjenvordigheter har efterlatt sine furer i ansigtet. Den rynkede pande røber det arbeide. der maa lægges for dagen, for at vinde seier over de mange vanskeligheter man møter paa sin livsvandring fra dag til dag. De tynde, tæt lukkede læber, der skjuler den tandløse mund skjælver litt, medens de matte, glansløse øine vætes av taaren, der lister sig ned over de indfaldne kinder.

Der han saaledes staar foran livsspeilet, bringer tankene ham i hukommelsen alle de haarde strabadser, han har maattet gjennemgaa; han ser i erindringen ethvert handikap, som skjæbnen satte for ham, paa livets løpebane; han føler sig svak og utmattet; det som glæder ham mest nu, henimot livets kveld, der han i sit stille sind gjør disse betragtninger, er bevisstheten om, at han efter omstændighetene har gjort sit bedste. Mere forlanges det ikke av nogen.

Men hvad, egentlig, har nu denne haardføre, sjøfarende lært under sin seilads, med den stadig skiftende vind og de vrede, skummende bølger paa livets oprørte hav? Erfaringen har godtgjort at livet kræver foruten mat, klær og husly, intellektuel, kulturel og fysisk utvikling; at stillestaaen er en umulighet — man *maa* enten gaa frem eller tilbake; at lydighet mot naturens — altsaa den Almægtiges — love, er en ufravikelig nødvendighet, for at mennesket kan opnaa den lyksalighet det higer og tragter efter; at der findes ingen menneskelig maalestok for glæde eller tilfredshet, at det *virkelige* i livet er av betydning — alt andet er bare som krydderi at betragte; at for de aller-

flestes vedkommende er der i livet mere motgang end medgang — langt flere torner end roser; at jordlivets besværligheter, dets kummer, sorg og møie, er som tugtemestre i Herrens haand; at sandheten — et andet uttryk for virkeligheten — er «summen av alt som bestaar»; at imellem de ypperligste sætninger, formet maaske i det mest velklingende sprog, kan man ofte desværre se hestehoven stikke frem: at, skjønt uten tvil kjærligheten formaar at overvinde alt, er den endnu langt fra den seierhelt, man haaber at øine; men kristenhetens løsen, «tro, haab og kjærlighet», staar dog ved magt.

Følgende, nu næsten 32 aar siden paa rim avfattede betragtninger («Ved Nytaarstid», Skand. Stjerne, 1. janr. 1892) er endnu aktuelt:

Verden er *skolen*, og mennesker er
Elever, for *lekser* at lære;
Livet, vi se, er en *opgave* svær,
Hvert aar en *termin* kun mon være.

Alle behøver at bruke sin tid
Dem gives, ti kort den kan blive;
Mesteren kjender vor attraa og flid,
Vor løn han med ret vil os give.

Summa summarum.

Punktene, der danner hovedsummen av disse vore bemerkninger, er altsaa de følgende:

1. De saakaldte vuggegaver, saasom geniet, sjælsevner, den aandelige natur, det fysiske liv, o. s. v., maa kun betragtes som Guds laan, hvilke han anbetror mennesket i visse øiemed.

2. Om man har geni maa det dyrkes, dersom det skal bli til noget.

3. Sjælsevnene bør kun anvendes i det godes tjeneste.

4. Der fordres alvorlige bestræbelser for at opnaa og tilbørlig utnytte den aandelige natur.

5. «Kommercialismen» har intetsomhelst lovmæssig krav paa mennesket.

6. Guld, sølv, hæder, ære og personlig anseelse er som intet at regne, fremfor en ren samvittighet, oploftende tanker, høie idealer og ædle forsætter.

7. Ihærdige anstrengelser og efter bedste evne at aagre med det betroede pund, intellektuel utvikling, sand gudhengivenhet og en usvikelig troskap er betingelsene for at opnaa det forønskede maal, i hvilkensomhelst retning.

8. Det er magtpaaliggende for enhver at sætte tilbørlig pris paa de gaver og velsignelser, der kommer ovenfra, samt at man av alle kræfter bestræber sig for at gjøre tilværelsen saa behagelig som mulig, baade for sig selv og sine medmennesker.

9. Jordelivet er ingen spøk, derimot det ramme alvor.

„Hvad lever vi for?"

Av *Einar Antonsen Strand,* Drammen.

For nogen tid siden hadde en av vore ledende hovedstadsaviser en artikel med ovennævnte titel i spørreform. Artiklen, hvis forfatter er en autoritet inden vort lands skolevæsen, var ikke i nogen maate merkværdig; utenom selve spørsmaalet hvorover den var bygget, det samme spørsmaal som for millioner av mennesker over den ganske verden kanske daglig kommer frem, altid like aktuelt og i de fleste tilfælder ikke besvaret i overensstemmelse med sandheten.

Jeg tror sikkert de fleste som læste stykket, læste det drevet av et likesaa brændende begjær som mig efter at se hvordan forfatteren vilde besvare det, om han idet heletat magtet at gi et svar som kunde være tilfredsstillende. Det er ikke min agt at borteliminere noget av artiklen eller gaa i rette med forfatteren, nei det var denne titlen, spørsmaalet «Hvad lever vi for?» som fanget mine tanker og som drev mig til at skrive dem ned. La os stanse et øieblik i vort daglige stræv og spørre hverandre: «Hvorfor er vi her i verden og hvad er meningen med dette liv?»

Hvis vi stillet et lignende spørsmaal til en saakaldt fritænker eller ateist, saa var der kun et svar at faa, antagelig, at «det er tilfældets lune som har sat os her uten maal eller mening.» Noget lignende vilde vi sikkert

høre fra den kant! Men der gives likevel personer som vil gi et bedre svar, et fuldkomment og glædelig svar, glædelig for enhver som vil forstaa det og betydningen av samme. Disse sidste vil gi os svaret i belysningen av Jesus Kristus, Guds søns mission her paa jorden og forbindelse med hans evangelium, som er «nøklen til alle livets for menneskene dunkle hemmeligheter.»

Vi kan ta frem vor gamle Bibel og begynde med begyndelsen, læse om vore første forældres, Adam og Evas indtræden paa denne klode, læse om deres ophøiede stilling før de spiste av den forbudne frugt, der de gik i Edens have og talte ansigt til ansigt med Gud. Videre efter faldet da Edens have blev stengt for dem og de hadde lært at kjende forskjel paa godt og ondt. Hvorfor — hvis livet her paa jorden ikke var et led i en «større plan», var det nødvendig at fordrive dem bort fra Eden blot fordi forbudet mot at æte av frugten var overtraadt? Hadde det ikke været likegyldig enten de fik være i eller utenfor haven?

Naar vi læser fortfarende videre fortæller Bibelen os «hvorfor det skulde være slik og ikke slik.» Vi ser hvorledes Gud selv i egen majestæt aabenbarer sig til de mænd som han kalder fra tid til anden og iklæder dem fuldmagt og myndighet til at rope omvendelse til Adam og Evas efterkommere, at de allesammen maa vende om fra sit daarlige levnet og komme tilbake til ham som er deres Gud og Fader, fordi han har beredt dem til at være delagtige i et herlig verk, som er uten dages begyndelse og med evigheten som maal.»

Noah kom frem i sin tid, utvalgt av Faderen for, som en profet, at rope et kraftig varsko til folkene i de samme dager, at de maatte omvende sig ellers vilde en stor vandflod komme over dem og de ville bli utslettet av jordens overflate. Tildragelsen er kjendt nok og jeg skal ikke citere den. Men i sin visdom bevarte Herren alikevel sin sæd for at hans plan senere kunde fuldkommengjøres. Til forskjellige tider opreiste han mænd, hvem han gav forskjellige befalinger, saaledes erin 'er vi Abraham, Isak og Jakob og i forbindelse med disse mænd

de herlige velsignelser han forjættet deres avkom, som han sa skulde bli saa talrike som himmelens myriader av stjerner, ja som sandet der skjuler havbunden. Vi som lever idag vet at disse velsignelser er opfyldte, vi vet videre, at Guds søn, Jesus Kristus, kom i «tidernes midte» for at igjenløse den faldne menneskeslegt og oprette hvad som ved Adam og Eva var forbrudt.

Skriften stadfæster ord for ord ved Jesus Kristus og øvrige Guds profeters missioner, at menneskene virkelig lever for at kunne oparbeide sig en nødvendig position, nødvendig fordi der er et liv bakenom dette. Poeten uttrykker saa skjønt et svar naar han i salmen sier:

I en hensigt vis og herlig
har du mig paa jorden sat.

Det er sandt at «livet er en skole», men det er ikke vor første skole, ti selve begyndelsestrinnet har vi tat i en tidligere klasse som hadde rum i en fjern fortid, længe før jordkloden fik sin nuværende form og vi blev satte her.

Saaledes forstaar vi der var et «før», likesom der er et «nu» og der vil absolut bli et «herefter»! Set i dette lys og den rækkefølge forstaar vi tildels: «Hvorfor vi lever her paa jorden og hvad meningen dermed er.» Grunden hvorfor menneskene ikke forstaar sin egen mission her i livet er en, men den er betydningsfuld. De fornegter konsekvent «aabenbaring», at Gud er evig og uforanderlig, og at han kan og har aabenbaret sig til jorden i denne tid, hvilken vi lever i. Dette er ene og alene feilen. Men slik skulde dette likefuldt være, idet Herren selv har uttalt, at «de har gudfrygtighets skin, men fornegter dens kraft.» «Derfor skal det være skjult for de vise og forstandige og aabenbaret for de umyndige.»

Herren, Jehova, Israels Gud, har atter latt sin røst høres av et dødelig menneske, han har personlig talt «ansigt til ansigt» med den 14 aar gamle, ulærde bondegut Joseph Smith og bevist at han fremdeles benytter sit evige meddelelsesmiddel: Aabenbaring. Som ogsaa profeten Amos kundgjør til alle slegter, stammer, tungemaal og folk jorden over, i sit 3 kap. 7 v.: «Den Herre,

Herre, gjør intet uten han aabenbarer sin hemmelige vilje for sine tjenere profeterne.»

Mormonismen, Jesu Kristi evangelium, gaar som en mægtig lavine over jorden samlende alt til et, under et hoved, Kristus, for at vise dem som strider mot Hans verk, at han er Gud som gjorde pagt med Abraham og vil ihukomme hans lod for evig.

Filosofien av evangeliet.

Av ældste *J. H. Ward.*

(Fortsættelse).

Likeledes er det profetert: «Det skal bli ringere end andre kongeriker og ikke mere ophøie sig over folkene, og jeg vil formindske dem, for at de ikke skal herske over folkene.» (Ezekiel 29, 15).

Enhver reisende bevidner sandheten av denne forutsigelse. De ulykkelige bønder er gla ved at arbeide for hvem som helst, der vil betale dem 5 cents om dagen og saa skjuler de hastig skatten i jorden for den begjærlige skatteopkræver.

I Ægypten er der ingen middelklasse, adel, geistlighet, handelsstand eller godseiere; en almindelig elendighet fængsler den reisendes opmerksomhet og gir ham indtrykket av undertrykkelse saa vel som uvidenhet blandt indbyggerne, der alle er like ute av stand til at føle aarsaken til deres onder eller til at anvende de nødvendige hjælpemidler, uvidenheten, der er utbredt i alle klasser, indvirker paa enhver grad av moralsk og fysisk kundskap.

Babylon skulde bli øde; ægypterne skulde bringes i slaveri og fornedrelse; men en anden og endnu mere usandsynlig dom er uttalt over Judæa og dets indbyggere: «Jeg vil gjøre eders steder til en ørken og lægge eders helligdomme øde, og jeg vil ikke lugte til eders offers vellugt. Og jeg vil lægge landet øde, saa eders fiender, som bor i det, skulde forfærdes over det. Men eder vil jeg sprede blandt hedningene og dra sverdet ut

efter eder, og deres land skal bli øde, og eders steder skal bli en ørken» (3 Mos. 26, 31—33).

Og den paafølgende slegt skal si, ja, eders børn, som skal opstaa efter eder og den fremmede, som skal komme fra et langt bortliggende land, hvorfor har Herren gjort saaledes mot dette land? Hvad er dette for en stor brændende vrede?»

Følgende vidnesbyrd av Volney er et eksempel paa maaten. hvorpaa Herren foraarsaker, at vantroende og spottere opfylder profetierne: «Jeg reiste i ottomanernes rike og gjennemkrydset provinserne, som fordum bestod av kongerikerne Ægypten og Syrien. Dette Syrien, sa jeg til mig selv, som nu næsten er blottet for folk, indeholdt den gang et hundrede steder og utallige byer. Hvad er der blit av disse tiders overflødighet og liv? Store Gud! Hvorfra stammer saadanne melankolske forandringer? Av hvilken grund er disse landes skjæbne saa slaaende forandret? Hvorfor er saa mange steder ødelagt? Hvorfor forøkes ikke vedblivende den gamle befolkning? En mystisk Gud utøver sine ufattelige straffedomme. Han har uten tvil uttalt en hemmelig forbandelse over jorden. Han har slaat den nuværende menneskeslegt med en forbandelse som gjengjældelse for de hedengangne generationer.» (Volney's Ruins, Book 2).

Denne forbandelse er ikke ubekjendt for den, som vil læse 28. kap. av 5. Mosebok.

Om Jerusalem var det forutsagt, at den skulde nedtrædes av hedningene. Saracener, tyrker, korsfarere og pilgrimmer fra alle jordens kanter har været og er den dag idag opfyldelsen av denne profeti. Om templet var der sagt: «Der skal ikke lades sten paa sten, som jo skal nedbrytes.» Historien har bevaret og jøderne har forbandet indtil denne dag soldaten, Terentius Rufus navn, som pløiet tempelgrunden op. Den romerske keiser Julian forsøkte at gjøre Frelserens ord til usandhet, da han sa: «Se, eders hus skal lades eder øde.» Og han sendte sin ven Alipius med en romersk armé og en mængde kostbarheter for at gjenopbygge det. Jøderne kom fra alle kanter for at hjælpe med arbeidet; men de blev tvunget

til at stanse deres foretagende. «Flammer slog ut av jorden og stedet var utilgjængelig for de forbrændte arbeidere, og foretagendet blev opgit.» (Ammiam Marcellus, Book 23, chap. 1.)

Saaledes er en hednings vidnesbyrd, og det er bekræftet av jøder og kristne. Den muhamedanske Omars Moske hæver nu sin høie kuppel der, hvor engang Salomons tempel stod, og det tillates ingen jøde at betræde det hellige sted.

Om den israelitiske nation var det forutsagt, at den skulde bli et besynderlig og fra andre nationer adskilt folk, adspredt iblandt, men dog avsondret fra alle jordens nationer: «Ti se jeg byder og ryster israels hus blandt alle folkeslag, likesom man ryster med et sold, og der falder intet korn til jorden.» (Amos 9, 9). Likeledes: «Og selv da, naar de er i sine fienders land, vil jeg ikke foragte dem, og ikke væmmes ved dem, saa jeg skulde tilintetgjøre dem og bryte min pakt med dem; ti jeg er Herren, deres Gud.» (3. Mos. 26, 44.)

Her er fire tydelige forutsigelser; national eiendommelighet, kummerlig undertrykkelse, universal adspredelse og merkværdig bevarelse. Den vantroende er i en kjendelig forlegenhet ved ønsket om at gi en forklaring om denne store begivenhet. Hvorledes er det gaat til, at dette folk er blit adspredt over hele jorden og i atten hundrede aar ha motstaat naturens indflydelse, at alle samfundsskikke og alle forfølgelsens angrep, som har været rettet imot dem allikevel har forenet dem, og at de i alle andre tilfælder har været uimotstaaelige? Til trods for keiserriket Roms magt, torturerne av den spanske inkvisition, midt imellem de asiatiske og afrikanske stammers kaos og strømningene av det amerikanske demokrati, paa Australiens sletter og paa San Franciscos gater er israels barns religion, sædvaner og skikker de samme idag, som de var for tre tusen aar siden, da Moses skrev dem i «Pentateuch», og deres fysiognomi er det samme som da Shishak indgraverte dem paa gamle Karnachs monumenter. Menneskelig videnskap kan ikke forklare disse fakta, som de

eksisterer idag; langt mindre kunde de ha forutsagt dem for tre tusen aar siden.

Dersom pladsen tillot det kunde det bevises, at forutsigelserne angaaende de syv menigheter i Asien blev bokstavelig opfyldte. (Aab. 1. og 2. kap.)

Efesus, engang berømt for sin storhet og Dianas tempel, markedet for handelen og en livlig trafik, var den første stat som mottok sin dom: «Jeg vil flytte din lysestake fra dens sted, hvis du ikke omvender dig.»

«Nogen faa uforstaaelige stenhobe», sier Arundell, «med nogen ubebodde jordhytter er alt det, som er tilbake av efesernes store stat. Endog havet har trukket sig tilbake fra ødelæggelsens scene, og et pestagtigt morads, bedækket med mudder og siv, er havets efterfølger, som førte skibene op, der var losset med varer fra hele den da kjendte verden.»

Laodicia, som hadde offentlige bygninger som kunde rumme 100 000 personer. Sardes, som engang indeholdt flere kryderier end der nu er i handelen i de Forenede stater, Thyatira, som engang fabrikerte kongers og prinsers purpur, Pergamus, som var stedet for lærdom og medicinens fader, Galenus' fødested, er alle lagt i ruiner. Midt imellem faldne søiler og sønderbrudte hvelvinger vil Jupiters, Venus eller Dianas tempel undgaa den videbegjærlige reisendes opmerksomhet. De har alle mottat deres dom i henhold til Jesu ord. Dog er Smyrna, mot hvilken der ingen dom var uttalt, endnu dronningen blandt Lille-Asiens byer, og Philadelphia, om hvilken der var sagt: «Jeg vil skrive paa ham mit nye navn,» staar endnu — en søile paa ruinernes skueplads. Frelserens forutsigelse er opfyldt i dens nye navn *Alaschar* (Guds stat).

Profetierne angaaende Messias og deres opfyldelse kunde ogsaa anføres. Tiden, stedet, maaten, hvorpaa han skulde fødes, hans herkomst og mottagelse var tydelig forutsagt aarhundreder før han kom. Sammenlign Micha 5, 2 og Math. 2, 1; Esaias 61, 1 og Math. 11, 5; likeledes Esaias 53, 3 og Math. 26, 56. Disse og mange andre skriftsteder beviser at karakteren og missionen av Messias komme var tydelig forutsagt længe før han blev født.

Opstandelsen fra graven var ogsaa forutsagt. «Du vil ikke la min sjæl til Dødsriket; du skal ikke la din hellige se forraadnelse.» (Salm. 16, 10.) Jesus forutsa ofte denne begivenhet baade for ven og fiende. Selv hans fiender sa: «Herre, vi kommer ihu, at denne forfører sa, der han endnu levet: efter tre dage opreises jeg.» De sidste kapitler av evangeliet gir en beretning om bevisene, som han fremførte for at overbevise sine vantro disciple: «Ser mine hænder og mine føtter, at det er mig selv; føl paa mig og se: En aand har jo ikke kjød og ben, som I ser at jeg har. Men der de for glæde endnu ikke trodde, og forundret sig, sa han til dem: Har I her noget at spise? Men de gav ham et stykke av en stekt fisk og en honningkake. Og han tok og spiste det for deres øine.» Luk. 24, 39.) (Forts.)

En mand som smigrer for sin næste, utbreder et garn for hans føtter.

Fly fra synd som fra en slange; ti kommer du til den, da skal den bite dig.

At være lykkelig er at gjøre andre lykkelige.

Hvorfor? — Derfor!

Maaske stod du ofte paa et sted i livet,
Hvor din tanke ikke vilde følge med;
Og du spurte: Hvorfor er mig livet givet,
Eller, hvorfor sendtes jeg til jorden ned?

Hvorfor er mig sendt saa mange bitre prøver?
Hvorfor er mig git saa megen kummer her?
Hvorfor bliver stadig bort min lykke røvet?
Hvorfor times mig at bli en fredløs her?

Hvad har jeg da gjort, at jeg saa haardt skal straffes?
Er min brøde stor og er min synd saa svær?
Er mit liv, min vandel fuld av plet og lyde,
Eller er det straf som jeg for fædre bær?

Av aanderne i himlen blev engang holdt raad,
Det var, om denne jord at faa befolket.
Morgenrødens Søn stod frem utrustet til daad,
Tænkte listig bedrage aandefolket.

Hans kløkt var kun ringe. Kristus seirig fremstod,
Sagde: «Fader, her er jeg, tag og send mig!
Din er makten, æren, du en livsport oplod,
Bringer fred til hver som gaar den rette vei».

Du er skapt for ned til denne jord at komme,
For din sjæl at danne, dig at gjøre vis.
Og naar alt dit jordlivs stræv er endt og omme,
Er og endt din strid; vendt alt er til pris.

Om end tidt der i dit liv dig møter prøver,
Er det kun for dig at gjøre mere var.
Selv om kummer ofte haardt dit sind bedrøver
Gir det kraft, naar blot du av det lærdom tar.

Synes du at lykken ofte fra dig flygter.
Tror du, du forstaar den ret, fuldt ut og helt?
Føler du dig fredløs og for verden frygter,
Hvis er skylden, ofte? Maaske din, tildels.

Om du i dit liv, bevist, begaar en brøde,
Du din løn vil finde, hisset eller her;
Det var livets plan fra tidens morgenrøde
Lagt for aandens evig fremadskriden der.

Ja, du kom herned for det at selv du traktet
Efter hvad et jordliv vilde give dig;
Og for med din Gud, igjen, fornye de pakter
Du i himlens raad vedtok at svikte ei.

R. C. Waring.

Salt Lake City, Utah.

INDHOLD:

1. Vuggegaven 17
2. Hvad lever vi for 24
3. Filosofien av evangeliet . 27
4. Hvorfor? — Derfor . . . 31

Utgit og forlagt av AUG. S. SCHOW, Osterhausgt. 27, Kristiania.

Trykt i Arbeidernes Aktietrykkeri, Kristiania.